

Wim Perlot & Boudewijn Smid

HET HEULMEISJE

De geruchtmakende cold case die Nederland nog
altijd in zijn greep houdt



ALFABET UITGEVERS

2026

Proloog

‘We gaan het Heulmeisje thuisbrengen!’ Dat was het credo van het coldcaseteam dat rechercheur Wim Perlot in 2010 om zich heen had verzameld. Perlot was in 1971, op zijn zeventiende, in dienst getreden bij het Korps Rijkspolitie en ontwikkelde al snel de ambitie rechercheur te worden, met een gezonde interesse in moordzaken. Verder lijkt hij in weinig op de hoekige, zwijgzame rechercheurs uit tv-series. Hij draagt geen grijze regenjas à la De Cock of Columbo, ontbeert het ochtendhumeur van Morse, rijdt geen klassieke Jaguar, strooit niet met citaten van bekende dichters en heeft geen voorliefde voor opera’s van Wagner. In tegenstelling tot een type als Morse is Perlot graag onder de mensen, houdt hij van popmuziek uit de jaren zestig – The Beatles, Melanie, Neil Young, dat werk – en is elitarisme hem vreemd. Wat hij wel deelt met de tv-rechercheurs is dat hij regelmatig op de buis was: op RTV Utrecht, in *Opsporing Verzocht* en in de Duitse equivalent *Aktenzeichen XY Ungelöst*. Bijvoorbeeld om de moordzaak van

het Heulmeisje nog eens over het voetlicht te brengen.

Niet helemaal gespeend van eigenbelang had Perlot in 2011 voorgesteld om een coldcaseteam te formeren. Als kind uit een rood nest met *Het Vrije Volk* en de *VARA Gids* op de salontafel was hij inmiddels wethouder voor de PvdA in de gemeente Lopik geworden en had hij nog slechts halve werkweken beschikbaar voor de politie. Dat betekende dat hij geen verse moordzaken meer kon doen, want daarvoor moest hij dag en nacht beschikbaar zijn. Voor zijn team zocht Perlot een groep mensen bij elkaar van wie hij wist dat ze zich konden vastbijten in een onderwerp, niet terugschrokken voor vuistdikke dossiers en analytisch sterk waren. De mannen, later sloot een vrouw zich aan, waren generatiegenoten van Perlot, die het net als hij langzamerhand iets rustiger aan wilden doen. In 2010 waren ze allemaal zo halverwege de vijftig en hadden ze de heftigste Sturm und Drang achter de rug.

Toen het team enigszins was gesetteld, ging Perlot om tafel met de persvoorlichter van de eenheid Midden-Nederland van de Nationale Politie om de oprichting van het coldcaseteam in de media te krijgen. Perlot stelde voor een zaak te nemen die echt aansprak, die het team op de kaart zou zetten. Het Heulmeisje was een van de oudste cold cases van Nederland en sprak sterk tot de verbeelding, zo merkte Perlot elke keer als hij erover begon op feesten en partijen. *De Telegraaf* hapte en kwam met een artikel over het prille coldcaseteam en dat de moord op het Heulmeisje een van de zaken was die het

ging oppakken. Dat leidde tot een hausse aan tips en informatie.

Inmiddels zijn de leden van het coldcaseteam met pensioen, maar het Heulmeisje is nog altijd niet thuis. In een afscheidsinterview met RTV Utrecht in 2019 vertelde Perlot dat hij nooit wakker heeft gelegen van het lugubere deel van zijn werk. ‘Het enige voorbeeld waar ik nog last van heb, is het Heulmeisje. Wie het meisje is en wat er met haar gebeurd is, dat zou ik wel heel graag willen weten.’ Zes jaar na zijn pensionering blijft de zaak onverminderd knagen aan de oud-rechercheur. Iemand moet dat meisje toch missen? Een moeder, broer of zus, een klasgenootje? *De Telegraaf* noemt het ‘de moeder aller cold cases’. Een twijfelachtige eer. Perlot besluit het hele verhaal nog eens op een rij te zetten en vraagt mij, Boudewijn Smid, schrijver van beroep, hem daarbij te helpen.

Zo kom ik in contact met Wim Perlot en zijn coldcaseteam. Anno 2025 ademen ze nog steeds allemaal recherche. Ze hebben hun hele werkzame leven bij de politie gezeten, zonder een seconde spijt. Zet ze bij elkaar aan tafel en de moordzaken vliegen je om de oren. Er blijken mooie en minder mooie moorden te bestaan. De mooiste zijn de criminele moorden, maar de allermooiste de opgeloste moorden.

Perlot en ik duiken diep in de bronnen en spreken (ex-)rechercheurs, de vindster van het stoffelijk overschot, forensisch antropologen, een vasthoudende journalist, een advocaat, een taxichauffeur... Sommigen willen of

mogen niet meewerken, omdat de kwestie bijna vijftig jaar na dato nog steeds te gevoelig ligt. Anderen willen wel praten, maar alleen off the record. Onze reis door Midden-Nederland en daarbuiten wordt een ultieme queeste, niet alleen naar de echte naam van het Heulmeisje, maar ook naar die van haar moordenaar(s).

DEEL 1

1976-1994

1

De geur van de herfst hangt tussen de bomen als het gezin Van de Waerd in de herfst van 1976 een zondagmiddagwandeling maakt. Ze doen hun gebruikelijke rondje, vanuit huis door een klein bos dat doodloopt op de snelweg die van Utrecht, via Arnhem naar West-Duitsland leidt. De dag begon grijs, maar nu genieten vader, moeder en hun twee dochters van de zon die toch nog door de wolken is gebroken. Het is de laatste oprisping van een mooie herfst, en dat terwijl de zomer ook al buitensporig fraai was. Vader Jan en oudste dochter Melissa gaan voorop, het bospad slingert in de richting van parkeerplaats De Heul. Je kan de parkeerplaats vanuit het bos bereiken door over een laag hek te stappen, maar de familie mijdt de plek liever. De Heul is niet pluis, daar gebeuren dingen die het daglicht niet kunnen verdragen. Ze gaan linksaf, terug naar huis. Melissa huppelt vooruit en zingt 'Daddy Cool' van Boney M, de hit van dat moment. De gele prunusbladen ritselen onder haar voeten. Het is alsof het pad licht geeft.

Als het suizen van de A12 toeneemt, dringt een onaangename geur Melissa's neus binnen. Een dood dier, denkt ze. Melissa kent de geur van kadavers. Haar opa runt een varkensfokkerij. De dode biggen legt hij gewoon aan de weg voor het destructiebedrijf, dat ze met een grijper op een vrachtwagen laadt. Misschien is er een hond aangereden op de snelweg die zich met zijn laatste krachten naar de bosjes heeft gesleept om er te sterven. De bijna achtjarige Melissa rilt bij de gedachte, ze is gek op honden. De geur wordt zo penetrant dat moeder en jongste dochter zich walgend afkeren, maar Melissa is nieuwsgierig. Ze volgt haar neus en stapt van het pad af, het struweel in. Daar gilt ze het uit, haar vader staat met één sprong naast haar. Aan hun voeten ligt een lichaam, het hoofd vrij en het lijf met dunne takken overdekt. Het vlees op het gezicht is donker van ontbinding. Door het lange haar weet Melissa meteen dat het een meisje is. Ze ligt op haar rug, de tenen omhoog, in een ondiepe kuil in de bodem. Het beeld staat vijftig jaar later nog op Melissa's netvlies gebrand. De tenen van het meisje lijken wel witte asperges, denkt ze. Door de twijgen heen schemeren haar witte ribben. Vader en dochter staan een moment perplex. Maarsbergen, vlak bij hun huis, wie verwacht nu zo iets. De kinderen spelen daar vaak in het bos. Waarschijnlijk hebben ze de geur nu pas geroken omdat de wind in een bepaalde richting staat. Melissa's vader grijpt een stok van de grond. Als Jan van de Waerdt zachtjes de schedel heen en weer beweegt, glijdt het haar ervan af.

Een lange streng donker haar. Op de plek van de ogen zitten twee gaten.

‘Een lijk!’ schreeuwt Van de Waerdt naar zijn vrouw, die met de jongste dochter op het pad is blijven staan.

‘Neem jezelf in de maling,’ roept ze terug. Ze kent haar man.

‘Nee, geen grap. Kom kijken. Snel.’

Ze hoort aan de stem van haar man dat het menens is. Als ook zij het ontzielde lichaam ziet, daalt het besef pas echt in. In marstempo keren de vier terug naar huis. Buiten adem draait Jan van de Waerdt het nummer van de plaatselijke politie.

Rechercheur Willem Raa zit in zijn tuin te genieten van de late zon, als hij rond halfzes binnen de telefoon hoort gaan. Na een paar jaar marinier te zijn geweest, is hij bij de politie opgeklommen tot plaatsvervangend groepscommandant van de researchgroep Utrecht. ‘De meldkamer,’ roept zijn vrouw. Raa spoedt zich naar de huistelefoon aan de muur in de hal. Er is een stoffelijk overschot gevonden op parkeerplaats De Heul, vertelt een collega. Raa kent de reputatie van de parkeerplaats. Na zonsondergang verandert De Heul in een sodom en gomorra, met drugs, prostitutie en zwarte handeltjes. Een plek waar de rechtlijnige Raa van gruwelt. Hij belt zijn chef en springt in de auto. Nu mis ik *Studio Sport*, schiet het door hem heen.

Het schemert nog niet als Raa de hand van Jan van de Waerdt schudt. Op verzoek van de politie is hij teruggekeerd naar De Heul om de plaats delict aan te wijzen. Met enige moeite heeft hij zich los weten te weken van vrouw en dochters. ‘Wat als de moordenaar nog in de buurt rondloopt?’ vroeg Melissa. In haar stem klonk angst en opwinding.

Het ontklede lichaam van het meisje bevindt zich op een steenworp afstand van de parkeerplaats. De geur van ontbinding slaat de mannen in het gezicht. Tussen het struikgewas ziet Raa het stoffelijk overschot liggen, een streng haar naast de schedel. Naast de lange lokken vallen hem de forse bovenbenen van het meisje op. En dat ze geen enkel kledingstuk aanheeft. Als even later Raa’s chef, adjudant Benthem, op de plaats delict arriveert, concluderen ze al snel dat ze die dag weinig meer kunnen doen. Het is eind oktober, de dagen worden korter. Ze zetten het draaiboek voor zeer ernstige delicten in werking. Samen met een paar toegesnelde collega’s baken de mannen het terrein af met linten, laten de plek bewaken en zoeken contact met patholoog-anatoom Jan Zeldenrust. De volgende dag zullen flink wat manschappen nodig zijn om het terrein af te speuren, op zoek naar bewijs.